

Ook in deze genade overvloedig zijn

Pastor Ricky Kurth

Vele jaren geleden ging voormalig president Richard Nixon naar de kerk met een vriend die toevallig predikant was. Toen het offerbord werd doorgegeven, fluisterde de president tegen zijn vriend: 'Ik ben mijn portemonnee vergeten; kunt u mij een bankbiljet lenen? Toen hij het verhaal jaren later vertelde, zei zijn vriend: 'Je kunt er zeker van zijn dat ik hem het grootste bankbiljet heb gegeven dat ik in mijn portemonnee had!' Hij wist dat de president nooit tegen een minister zou zeggen: "Ik wil niet zoveel geven!"

Hoewel dit incident misschien onschuldig genoeg was, hebben religieuze leiders door de eeuwen heen veel minder nauwgezette trucs toegepast om mensen ertoe te bewegen grote hoeveelheden van hun geld af te staan. Dergelijke gewetenloze listigheden zijn een schande voor de God die deze predikanten beweren te vertegenwoordigen. Ons doel in dit artikel zal daarentegen zijn eenvoudigweg uiteen te zetten wat God Zelf te zeggen heeft over het onderwerp "geven" in 2 Korintiërs 8 en 9, de belangrijkste passage over dit onderwerp in de brieven van Paulus.

"2 Kor. 8:1: Voorts maken wij u bekend, broeders, de genade van God, die in de Gemeenten van Macedonië gegeven is.

Paulus begint met te zeggen: Laat mij u vertellen over het effect dat Gods genade heeft gehad op de Macedonische kerken. Maar hoe kon Paulus het effect van Gods genade in de levens van de Macedonische heiligen meten? Had hij een "genade-meter"? Tegenwoordig hebben we meters die vrijwel alles kunnen meten, inclusief de hoeveelheid microgolven die mogelijk uit uw oven ontsnappen! Maar er is ook een genademeter, en Paulus spreekt erover in vers 2:

"2 Kor. 8:2: Dat in vele beproeving der verdrukking de overvloed hunner blijdschap, en hun zeer diepe armoede overvloedig geweest is tot den rijkdom hunner goeddadigheid.

Volgens Paulus is de "goeddadigheid/vrijgevigheid" van een gelovige, ten opzichte van het werk van de Heer, een nauwkeurige maatstaf voor het effect van Gods genade in zijn of haar leven. En als we merken dat de Macedoniërs gaven uit 'diepe armoede' het resultaat van "vele beproeving der verdrukking" die ze hadden doorstaan, beseffen we dat het niet alleen ons "geven" is dat onze waardering voor Gods genade openbaart, maar ons "geven" ondanks onze omstandigheden. Veel Christenen zijn van plan het werk van de Heer financieel te helpen, zodra ze verlost zijn van de moeilijke omstandigheden waarin ze zich momenteel bevinden. Het leven is voor de meesten van ons echter weinig meer dan een aaneengesloten reeks moeilijke omstandigheden! En het is de financiële trouw aan de Heer, ondanks onze omstandigheden, die ons waardige erfgenamen maakt van de majestueuze erfenis die we vinden in het voorbeeld van deze nobele Macedoniërs.

"2 Kor.8:3-4: 3 Want zij zijn naar vermogen (ik betuig het), ja, boven vermogen gewillig geweest;4 Ons met vele vermaning biddende, dat wij wilden aannemen de gave en de gemeenschap dezer bediening, die voor de heiligen geschiedt.

Het is ontroerend om te lezen hoe deze heiligen Paulus smeekten om hen toe te staan "boven hun macht" te geven. Meestal is het de pastor die de mensen moet smeken om te geven, en hoe ongemakkelijk is het om zulke oproepen te horen! Mark Twain merkte ooit op dat hij, na een lange biedingsronde te hebben doorstaan, niet alleen onbewogen was om te geven, maar toen het bord rondkwam, verwijderde hij zelfs enkele munten! Hoeveel aangenamer was het voor Paulus om de Macedoniërs hem te horen smeken hun geschenk in ontvangst te nemen! Het verschil wordt goed geïllustreerd in het volgende voorbeeld.

Weinigen onder ons genieten van het onderhandelen dat we moeten doorstaan als we een auto kopen. Wij zijn vastbesloten om de prijs omlaag te krijgen, terwijl de verkoper net zo vastbesloten is om de prijs omhoog te drijven! Hoe uitpuittend kan dit proces zijn, en hoe belastend voor de zenuwen! Maar vergelijk dit eens met wat er gebeurde toen we eens een vriend inhuurden om een kamer in ons huis te behangen. Toen hij klaar was, probeerden we hem meer te betalen dan hij vroeg, terwijl hij erop stond minder te nemen. Het onderhandelen waar we mee bezig waren, leek op dat van het kopen van een auto, maar was zoveel leuker! Hoeveel aangenamer is het proces wanneer Gods volk Zijn dienaren smeekt om hun offer te ontvangen, in plaats van andersom.

Hier moet worden opgemerkt dat “de heiligen” (2 Kor. 8:4) die de Macedoniërs zo graag wilden helpen met hun offer, de “arme heiligen” in Jeruzalem waren (Rom. 15:25-27). Dit waren de Pinksterheiligen die aan niets tekort kwamen zolang de Geest hen op bovennatuurlijke wijze de kracht gaf om hun middelen te bundelen en als één te leven (Handelingen 4:31,32). Nadat Israël echter had laten zien dat zij de bediening van de Geest hadden verworpen toen zij Gods met de Geest vervulde profeet Stefanus stenigden, mislukte het koninkrijks-programma in Jeruzalem, en degenen die geen gebrek kenden, hadden al snel “verlichting” nodig (Handelingen 11:27-30).

Hoewel het juist was voor de vroege Heidense gelovigen om de Joden materiële zaken te bieden die hen geestelijk voordeel hadden opgeleverd (Romeinen 15:27), is deze verplichting nu niet langer bindend voor ons. De tijdelijke situatie die door deze overgang van de bedeling is gecreëerd, is allang verdwenen, samen met elke financiële verplichting van onze kant om daaraan te voldoen. Tegenwoordig zegt Paulus dat wanneer we pastors en leraren financieel ondersteunen, we materieel dienen aan degenen die ons geestelijk dienen (1 Kor. 9:11).

Omdat Paulus de Macedoniërs gebruikt als voorbeeld van het offeren, vraagt de lezer zich misschien af of God zou willen dat gelovigen vandaag de dag “boven hun macht” geven? Wij zijn van mening dat de apostel deze vraag verder behandelt in het volgende vers van onze tekst:

“2 Kor. 8:5: En zij deden niet alleen, gelijk wij gehoopt hadden, maar gaven zichzelf eerst aan den Heere en daarna aan ons, door den wil van God.

Toen de Macedoniërs boven hun macht gaven, was dit niet zoals Paulus had gehoopt; het was veel meer dan wat hij had gehoopt. Paulus had nooit gehoopt dat iemand meer zou geven dan hij of zij kon geven. Hij wist dat dit voor de wereld om hen heen onverantwoord zou lijken. Zelfs vandaag de dag, als we horen dat mensen zo onverantwoordelijk geven, vragen we ons af welke sekte hen heeft misleid om zo irrationeel te handelen.

Handelden de Macedoniërs dus onverantwoordelijk? Nee, het was voor hen niet onverstandig om op dat moment boven hun macht te geven. Zie je, zij geloofden net als Paulus dat de Opname tijdens hun leven zou komen. Merk op dat Paulus tweemaal verwijst naar “*wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren*” (1 Thess. 4:15,17). Dit was een overtuiging van Paulus' kant die hij ongetwijfeld aan zijn toehoorders, waaronder ook deze Macedoniërs, heeft doorgegeven.

Het was dus verre van onverantwoordelijk, maar het was nobel voor de Macedoniërs om boven hun vermogen te geven. Dergelijke giften vormden een uitdrukking van hun geloof in de waarheid van de aanstaande wederkomst van Christus. Dit is vergelijkbaar met hoe de Pinksterheiligen hun bezittingen verkochten met het oog op de wederkomst van Christus om het koninkrijk te vestigen, een komst die ook ophanden was, maar werd onderbroken door de bedeling van genade. Een dergelijke gift herinnert ons er ook aan dat, toen het einde van de Tweede Wereldoorlog naderde, veel minderjarige mannen over hun leeftijd logen om dienst te nemen, uit angst dat het conflict zou eindigen voordat ze de kans

hadden gehad hun land te dienen. Op dezelfde manier waren de Macedoniërs bang dat de Heer zou komen voordat ze de kans hadden gehad om alles voor Hem te geven.

Tegenwoordig is het echter onverantwoord om boven onze middelen te geven. Door progressieve openbaring leerde de apostel Paulus uiteindelijk dat hij de Opname niet meer zou meemaken. Dit is de reden waarom hij Timotheüs gebood dat hij zich moest houden aan de opdracht die Paulus hem gaf 'tot de verschijning van onze Heer'. Tegen die tijd wist Paulus dat hijzelf misschien niet in leven zou blijven om de boodschap van genade voor de komst van de Heer te bewaken. En het is in het licht van deze verdere openbaring dat ook wij zo moeten leven. Er is terecht gezegd dat we ons leven moeten leiden alsof de Heer vandaag zou komen, maar ons leven moeten plannen alsof Hij niet tijdens ons leven zou komen, en deze plannen zouden ook omvatten hoe we aan Gods werk geven.

Hoeveel moeten we dan geven? Het is duidelijk dat we in de bedeling van genade genereus maar verstandig moeten geven, *"naardat een iegelijk der discipelen vermocht"*, Handelingen 11:29:

"En naardat een iegelijk der discipelen vermocht, besloot elk van hen iets te zenden ten dienste der broederen, die in Judea woonden.

En: *"naar dat hij welvaren verkregen heeft"*, 1 Kor. 16:2:

"Op elken eersten dag der week, legge een iegelijk van u iets bij zichzelve weg, vergaderende een schat, naar dat hij welvaren verkregen heeft; opdat de verzamelingen alsdan niet eerst geschieden, wanneer ik gekomen zal zijn.

De King James vertaling zegt het volgende:

"1 Kor. 16:2: Upon the first day of the week let every one of you lay by him in store, as God hath prospered him, that there be no gatherings when I come.

Opmerking van de vertaler: KJV geeft vertaald: *"zoals God hem voorspoedig heeft gemaakt"*. Let op het grote verschil met 1 Kor. 16:2 in de Statenvertaling!

Sommigen zijn van mening dat God de mensen vandaag de dag niet welvarend/voorspoedig maakt. Wij zijn echter van mening dat het terecht is aangeleverd door de King-James-vertalers, en dat het God is die ons welvarend/voorspoedig maakt, en dat we dienovereenkomstig moeten geven, als aan Hem.

Dat gezegd hebbende, is de macht die de Macedoniërs in staat stelde zo genereus te geven, nog steeds beschikbaar voor ons. We lezen dat ze *'eerst zichzelf aan de Heer gaven'*, wat hen de kracht gaf om zo genereus te geven. Ons geld zal altijd ons hart volgen, en in de mate waarin we onszelf aan de Heer geven, in die mate zullen we, net als de Macedoniërs, geven.

Tenslotte mogen we niet over het hoofd zien dat de Macedoniërs zichzelf ook aan Paulus en zijn helpers gaven, en dat het "de wil van God" was dat zij dat deden. **Het is onze persoonlijke overtuiging dat de bijdragen van Genade-gelovigen vandaag de dag exclusief naar de helpers van Paulus moeten gaan, namelijk bedieningen die zijn unieke apostelschap erkennen.** Er zijn miljoenen Christenen die niet-Genade-bedieningen steunen, maar als Genade-gelovigen de Genade-bedieningen niet steunen, wie dan wel? In de mate waarin we onszelf aan Paulus geven, zal ons geven zeker de toewijding van ons hart aan de Paulinische waarheid weerspiegelen.

"2 Kor. 8:6: Alzo dat wij Titus vermaanden, dat, gelijk hij te voren begonnen had, hij ook alzo nog deze gave bij u voleinden zou.

King James vertaling zegt: *"2 Kor.8:6: Insomuch that we desired Titus, that as he had begun, so he would also finish in you the same grace (genade) also.*

Opmerking van de vertaler: De King James Bijbel zegt in 2 Kor. 8:6 “**grace**” (= genade) in plaats van “**gave**” in de Statenvertaling. Dit artikel is gebaseerd op de “GENADE” van het geven, en niet op de “GAVE” van het geven.

In het licht van de offergave van de Macedoniërs moedigde Paulus Titus aan om de Korinthiërs over te halen de belofte van steun, die zij hadden gezworen, na te komen. **Maar merk op dat Paulus ons ‘geven’ een ‘genade’ noemt.** De genade van God is wat Hij vrijelijk voor ons deed terwijl Hij dat niet verplicht was te doen. Op dezelfde manier is ons geven wat we vrijelijk aan God geven terwijl we dat niet verplicht zijn om te doen! **Er is geen gebod om onder genade te geven.**

*“2 Kor. 8:7: Zo dan, gelijk gij in alles overvloedig zijt, in geloof, en in woord, en in kennis, en in alle naarstigheid, en in uw liefde tot ons, ziet, dat gij ook in deze **gave** overvloedig zijt.*

King James vertaling zegt: *“2 Kor. 8:7: Therefore, as ye abound in every thing, in faith, and utterance, and knowledge, and in all diligence, and in your love to us, see that ye abound in this **grace** also.*

Voordat de bovennatuurlijke gaven van de Geest werden teruggetrokken, waren de Korinthiërs er overvloedig in. Maar hoewel ieder van hen een andere geestelijke gave had (1 Kor. 12:8-11), werd er van hen allemaal verwacht dat ze overvloedig waren in de genade van het geven. Dit is veelbetekenend, want sommigen beweren tegenwoordig dat ‘geven is niet mijn gave’. Maar zoals we zien, werd er van heel Gods volk verwacht dat zij ook “in deze genade” overvloedig zouden zijn, zelfs als de geestelijke gaven in orde waren.

“2 Kor. 8:8: Ik zeg dit niet als gebiedende, maar als door de naarstigheid van anderen ook de oprechtheid uwer liefde beproevende.

Ook al staan we niet onder de Wet maar onder de Genade, God gaf ons veel geboden door Paulus (I Thess. 4:2; II Thess. 3:4,6,12). Maar geven hoort daar niet bij! God wilde dat de Korinthiërs op natuurlijke wijze voor de arme heiligen in Jeruzalem zouden zorgen, en Hij wil dat wij vandaag de dag op natuurlijke wijze zorg dragen voor de verloren en verwarde menigten overal om ons heen, en de bedieningen steunen die hen dienen. En hoewel Paulus geen gebod van de Heer had ontvangen over geven, bracht de graagte van de Macedoniërs hem ertoe de Korinthiërs aan te sporen ook te helpen.

Als we ons inzetten voor het werk van de Heer, ‘bewijzen we de oprechtheid’ van onze liefde voor Hem. Hoe verschillend is dit van Maleachi 3:10, waar we lezen:

“Mal. 3:10: Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de HEERE der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.

Onder de Wet gebod God Israël om hun “tienden en offergaven” (v. 8) te brengen om Hem te “beproeven” of te testen om te zien of Hij hen niet in ruil daarvoor zou zegenen. Onder Genade gebruikt Paulus dit woord ‘bewijzen’ op een dramatisch andere manier. Paulus leert dat God ons al heeft gezegend *“Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus”*. (Ef. 1:3). Door dit te doen, stelt Hij ons op de proef om te zien of wij Hem in ruil daarvoor financieel zullen zegenen. Als we dus overvloedig zijn in de genade van het geven, bewijzen we de oprechtheid van de liefde die we voor God belijden.

Maar nogmaals: het is niet onze liefde voor God in het algemeen die op de proef wordt gesteld, maar onze liefde voor God door Zijn apostel (Paulus). In de context hier was de liefde die op de proef werd gesteld hun liefde voor Paulus (vers 7). En zo komt het dat wij, die zeggen dat we van de Paulinische waarheid houden, de gelegenheid hebben om de oprechtheid van onze liefde te bewijzen telkens wanneer het offerbord wordt doorgegeven.

Nu moeten we als het ware onze schoenen uitdoen, want de grond die we gaan betreden is beslist heilige grond, zoals de apostel ons het voorbeeld geeft van iemand die zei dat Hij van ons hield, en de oprechtheid van Zijn liefde bewees die alle grenzen, en alle twijfel, te boven gaat:

“2 Kor. 8:9: Want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden.

Het geven van Zichzelf door de Heer wordt een “genade” genoemd, omdat Hij vrijwillig Zijn rijkdommen in heerlijkheid opgaf, terwijl dat niet nodig was! Hoe “rijk” was Hij? Vóór Zijn incarnatie kon Hij naar elke ster aan de hemel wijzen, naar elke berg of oceaan op aarde, en zelfs naar “het vee op duizend heuvels” en zeggen: “*is Mijn!*” (Psalm 50:10). En toch werd Hij ter wille van ons ‘arm’.

Hoe arm is Hij geworden? Hij: *‘de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende’* (Fil. 2:7), een dienstknecht kan nergens naar wijzen en ‘mijn’ zeggen. Alles wat een dienstknecht heeft, is eigendom van zijn meester. En dus moest Degene die de grote meren en rivieren van de aarde schiep om een slok water vragen (Johannes 4:7). Zelfs de vossen en vogels hadden holen die ze ‘mijn’ konden noemen, maar toen ‘iedereen naar zijn eigen huis ging’, lezen we: *‘Maar Jezus ging naar den Olijfborg’* (Johannes 7:53: 8:1).

Hoe ontroerend is het om te horen dat de ‘doeken’ waarin Zijn moeder Hem wikkelde niet veel meer waren dan stroken vossen. Hoe ontroerd zouden we moeten zijn om te zien hoe Jozef en Maria nederig het offer van de arme man brachten bij Zijn geboorte (Lukas 2:24 vgl. Lev. 12:8). Hij moest een stal lenen om in geboren te worden, een paar broden en vissen lenen om de massa te voeden, een munt lenen om onze verplichting tegenover Caesar te illustreren, een ezel lenen waarop Hij naar Jeruzalem moesten rijden, een kamer lenen waar ze Zijn laatste avondmaal konden houden. en een tombe lenen om in te liggen. Dit alles opdat wij door Zijn armoede rijk zouden kunnen worden.

Hoe rijk zijn wij? Wij zijn *“erfgenamen van God, en medeërfgenen van Christus”* (Romeinen 8:17). Laat anderen jaloers zijn op de erfenis van de kinderen van bijvoorbeeld Bill Gates. Wij zijn erfgenamen van God Zelf en mede-erfgenamen van Christus. Aangezien de zinsnede “mede-erfgenamen” betekent dat wij gelijkwaardige erfgenamen met Christus zijn, betekent dit dat wij alles wat Hij erft ook zullen erven, iets dat bijna te kostbaar is om voor te stellen.

*“2 Kor. 8:10: En ik zeg in dezen mijn mening; want dit is u **oorbaar** (= nuttig/dienstig) , als die niet alleen het doen, maar ook het willen van over een jaar te voren hebt begonnen.*

Wat had ervoor gezorgd dat de Korinthiërs hun één jaar oude belofte van financiële hulp niet nakwamen? De Korinthiërs stonden bekend om hun vleselijkheid, en vleselijkheid zal altijd de goed bedoelde plannen van geven in de weg staan.

Het woord “oorbaar” betekent het bevorderen van iemands interesse. Zo herinnert Paulus hier de Korinthiërs eraan dat het vervullen van hun financiële belofte hen ten goede zou komen, zowel in dit leven als in het toekomstige leven. Er wachten zeker rijke beloningen voor de Bema-zetel van Christus, op de trouwe gever, maar zelfs in dit leven is het een zegen om te geven. Wij hebben het woord van de Heer hierover, *Handelingen 20:35: .....Het is zaliger te geven, dan te ontvangen*”. Zoals pastor Stam altijd zei: we zouden willen dat alle gelovigen de vreugde en vervulling zouden kennen die het offeren voor de ziel met zich meebrengt.

*“2 Kor. 8:11: Maar nu **voleindigt** ook het doen; opdat, gelijk als er geweest is de volvaardigheid des gemoeds om te willen, er ook also zij het voleindigen uit hetgeen gij hebt.*

Het Griekse woord voor '**voleindigen**' heeft hier de gebiedende wijs, waardoor het een bevel is. Hoewel er geen geboden zijn die wij, onder genade, kunnen geven, heeft Paulus de Korinthiërs wel geboden de belofte te vervullen die zij hadden gedaan in de vorm van een financiële bijdrage, opdat het getuigenis van de Heer geen schade zou lijden.

Het kerkgebouw waar deze schrijver predikant is, werd vele jaren geleden gebouwd met een banklening op basis van toezeggingen van maandelijkse steun van de leden, van wie sommigen later de kerk verlieten zonder hun belofte na te komen. Dit bracht uiteraard een zware last met zich mee voor degenen die achterbleven, en ware het niet vanwege de trouw van deze dierbaren die de leiding op zich namen, dan zou het getuigenis van de Heer in de gemeenschap beschadigd kunnen zijn. En hoewel er dus geen geboden zijn om onder genade te geven, of om beloften te doen, onderwerpen we ons, als we ons woord aanbieden om een geschenk te geven, aan het gebod van de apostel Paulus om 'het te doen'.

*"2 Kor. 8:12: Want indien te voren **de volvaardigheid des gemoeds** (= een bereidwillige geest) **daar is, zo is iemand aangenaam naar hetgeen hij heeft, niet naar hetgeen hij niet heeft.***

Het is voor de nederigste gelovige mogelijk om meer te geven dan een miljardair, want als ons hart bereid is te geven, wordt ons geschenk door God aanvaard in overeenstemming met wat we hebben, en niet in overeenstemming met wat we niet hebben. *"En een iegelijk, wien veel gegeven is, van dien zal veel geëist worden; en wien men veel vertrouwd heeft, van dien zal men overvloediger eisen.* (Lukas 12:48), maar van degenen aan wie weinig is gegeven, vraagt Hij ons niet om boven onze middelen te geven. We hebben horrorverhalen gehoord van gelovigen die zich ertoe hebben aangezet leningen af te sluiten, alleen maar om hun tienden te kunnen betalen. God wordt beslist niet geëerd als mensen achterlopen met de huur om hun tienden te betalen, iets waarover we ook hebben horen vertellen.

"2 Kor. 8:13-15: 13 Want dit zeg ik niet, opdat anderen zouden verlichting hebben, en gij verdrukking; 14 Maar opdat uit gelijkheid, in dezen tegenwoordigen tijd, uw overvloed zij om hun gebrek te vervullen; opdat ook hun overvloed zij om uw gebrek te vervullen, opdat er gelijkheid worde. 15 Gelijk geschreven is: Die veel verzameld had, had niet over; en die weinig verzameld had, had niet te weinig.

Hier verzekert Paulus de Korinthiërs dat hij niet probeerde hen uit te schelden alleen maar omdat ze een grote, rijke gemeente waren. Hij vraagt hen liever te overwegen dat, hoewel hun rijkdom op dit moment de behoefte van andere mensen zou kunnen compenseren, er een dag zou kunnen komen waarop deze situatie zou worden omgekeerd.

Vervolgens besluit Paulus deze passage door Exodus 16:18 aan te halen, waar we lezen dat sommigen in Israël "veel" manna verzamelden, terwijl anderen "weinig" verzamelden, en toch werd aan de behoeften van heel Gods volk voldaan. Op dezelfde manier kan altijd aan de behoeften van Gods volk vandaag de dag worden voldaan, als degenen die veel kunnen geven veel geven, en als degenen die weinig kunnen geven, weinig zullen geven. Zoals er gezegd wordt: "Weinig is veel als God erin zit!"

Terwijl Paulus in 2 Kor. 9 het onderwerp van het 'geven' opnieuw oppakt, gaat de rest van hoofdstuk 8 over de zorg die geestelijke leiders altijd moeten besteden om ervoor te zorgen dat het geld van de Heer door eerlijke mannen wordt beheerd, op een manier die zo open is dat de bediening niet mogelijk de schuld kan krijgen van misbruik van dergelijke fondsen. In eerste instantie lijkt het vreemd dat dit gedeelte over fiscale integriteit tussen twee passages over 'geven' wordt ingeklemd. Het garanderen van deze integriteit is echter een integraal onderdeel van het schenkingsproces. Het is begrijpelijk dat Gods volk aarzelt om te geven, tenzij ze er zeker van zijn dat hun zuurverdiende geld niet zal worden misbruikt, en dat is terecht. Hoewel dit onderdeel belangrijk is, staat het los van het onderwerp waar we momenteel over nadenken, en daarom zullen we onze studie in hoofdstuk 9 voortzetten.

“2 Kor. 9:1: Want van de bediening, die voor de heiligen geschiedt, is mij onnodig aan u te schrijven.

Het was voor Paulus onnodig om de Korinthiërs te schrijven over de financiële nood van ‘de heiligen’. Dit waren de Pinksterheiligen die aan niets tekort kwamen, zolang de Geest hen op bovennatuurlijke wijze de kracht gaf om hun hulpbronnen te bundelen en in harmonie te leven (Handelingen 4:34). Maar toen Israël de Heilige Geest verwierp door een met de Geest vervulde man te stenigen, Stefanus, werden deze oprechte heiligen in Jeruzalem “de arme heiligen” in Jeruzalem (Romeinen 15:26). Op het Concilie van Jeruzalem werd Paulus gevraagd deze arme heiligen te gedenken, iets wat hij graag wilde doen (Gal. 2:10), waarbij hij de Heidenen, die hij diende, aanmoedigde om aan deze zaak bij te dragen.

Het was meer dan passend dat de Heidenen deze koninkrijks-heiligen hielpen. Zij waren tenslotte deelgenoot geworden van Israëls geestelijke zaken, en dus was het alleen maar juist dat zij hen in materiële zaken dienden (Rom. 15:27). Natuurlijk zou Gods volk vandaag de dag in materiële zaken moeten voorzien aan de geestelijke leiders die hen momenteel dienen in geestelijke zaken (1 Kor. 9:11). Dit stelt deze mannen van God in staat de geestelijk “arme heiligen” te dienen die zich niet bewust zijn van “welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen” (Kol. 1:27). Als er vandaag de dag iets “overbodig” is, is het aan de Genade-leiders om ons aan deze noodzaak te herinneren, want een blik op de belijdende kerk laat de grote noodzaak van onze boodschap zien.

“2 Kor. 9:2: Want ik weet de volvaardigheid uws gemoeds, van welke ik roem over u bij de Macedoniërs, dat Achaje van over een jaar bereid is geweest; en de ijver, van u begonnen, heeft er velen verwekt.

De reden dat het voor Paulus overbodig was om hen verder over deze noodzaak te schrijven, is omdat ze er een jaar eerder van overtuigd waren en als reactie daarop een aanzienlijk bedrag hadden toegezegd.

Maar daarin zat de kneep. Paulus had, aan de Macedoniërs, opgescheept over de belofte van de Korinthiërs, waarvan velen zich aangesproken voelden om boven hun vermogen te geven toen ze hoorden van de Korinthische ijver. Nu de Korinthiërs er niet in waren geslaagd hun belofte waar te maken, leek het erop dat Paulus zich schuldig had gemaakt aan fraude, omdat hij de arme Macedoniërs ertoe had aangezet boven hun vermogen te geven door hen te vertellen over de Korinthische vrijgevigheid die niet is uitgekomen!

“2 Kor. 9:3-4: 3 Maar ik heb deze broeders gezonden, opdat onze roem, dien wij over u hebben, niet zou ijdel gemaakt worden in dezen dele; opdat (gelijk ik gezegd heb) gij bereid moogt zijn; 4 En dat niet mogelijk, zo de Macedoniërs met mij kwamen, en u onbereid vonden, wij (opdat wij niet zeggen, gij) beschaamd worden in dezen vasten grond der roeming.

Hier waarschuwt Paulus de Korinthiërs dat hij misschien “toevallig” enkele Macedoniërs meeneemt op zijn reis naar Korinthe! Stel je voor hoe beschaamd deze rijke Korinthiërs zouden zijn in de aanwezigheid van zulke offergevers! Arme burgers vinden het niet erg om hun belastingen te betalen als ze er zeker van zijn dat de rijken hun deel betalen, maar als ze ontdekken dat de rijken hun verantwoordelijkheid ontlopen, voelen ze zich terecht verraden. Paulus biedt de Korinthiërs hier de gelegenheid om hun gelofte waar te maken en een soortgelijke gênante situatie te vermijden.

Wat genereus van Paulus om aan te bieden te delen in de schaamte die hun zou overkomen als zij niet zouden geven wat zij hadden beloofd! Ik weet zeker dat dit de lezer de hele tijd overkomt; je weet hoe je baas de kans grijpt om de schuld voor je mislukkingen op het werk te delen! Dat is natuurlijk zelden het geval, maar dat was het hart van Paulus!

“2 Kor. 9:5: Ik heb dan nodig geacht deze broeders te vermanen, dat zij eerst tot u zouden komen, en voorbereiden uw te voren aangedienden zegen; opdat die gereed zij, alzo als een zegen, en niet als een vrekheid.

Paulus stuurde bedachtzaam mannen naar Korinthe voorafgaand aan zijn eigen bezoek, waarbij hij de Korinthiërs genadig toestond hun gezicht te redden door hun belofte na te komen voordat het gewicht van zijn apostolisch bezoek op hun vergadering viel. Als zij er niet in slaagden van deze gelegenheid gebruik te maken en hun bijdrage uitstelden totdat Paulus zelf arriveerde, zouden zij er ‘hebzuchtig’ uitzien. Het lijkt erop dat zij weigerden afstand te doen van hun belofte totdat Paulus zelf kwam en deze uit hun handen rukte!

“2 Kor. 9:6: En dit zeg ik: Die spaarzaamlijk zaait, zal ook spaarzaamlijk maaien; en die in zegeningen zaait, zal ook in zegeningen maaien.

Het vergelijken van het geven van de gelovige met de landbouw is een uitstekende vergelijking. Terwijl de zaaier zijn zaad zaait, lijkt het erop dat hij volmaakt goed zaad neemt en weggooit. Als we aan het werk van de Heer geven, horen we ongelovigen soms zeggen: “Je gooit gewoon je geld weg!” Maar Paulus zegt dat als we van onze financiën aan de bediening geven, we zaaien en het niet weggooien! Dergelijke bijdragen zijn verre van geldverspilling, maar investeringen in de eeuwigheid.

Elke boer weet dat als je spaarzaam zaait, je spaarzaam zult oogsten. Het enige dat deze in de voorsteden opgegroeide schrijver ooit heeft gezaaid, was natuurlijk het zaad voor ons gazon. We wisten eerlijk gezegd niet wat we deden, maar we wisten genoeg van dit vers om zwaar te zaaien, waarbij we het zaad en de kunstmest kriskras doorkruisten met onze strooier, meer dan wat werd aanbevolen. Het resultaat was een gazon waar de buurt jaloers op was – tenminste totdat de steeds hogere eisen van het ministerie in de daaropvolgende jaren leidden tot een criminele verwaarlozing van onkruidverdelgers, wat resulteerde in de beste paardebloemenooft. We weten dat het verkeerd is om de bediening de schuld te geven, maar dat is ons verhaal, en daar houden we ons aan!

Maar wat konden de Korinthiërs hopen te ‘oogsten’ door overvloedig te zaaien voor de arme heiligen in Jeruzalem? Ah, de aanvaarding van deze koninkrijks-heiligen als broeders. U zult zich herinneren dat op het Concilie van Jeruzalem de koninkrijks-heiligen ermee instemden de redding van de Heidenen zonder besnijdenis als legitiem te aanvaarden. Maar zij stonden erop dat deze nieuwe broeders er tenminste aan zouden denken *‘dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed’*. (Handelingen 15:20). Het is duidelijk dat zij de Heidenen met enig voorbehoud als broeders accepteerden! Maar met de collecte van Paulus onder de Heidenen voor de koninkrijks-heiligen deed zich een gelegenheid voor om de relatie tussen deze Hebreeuwse gelovigen en het Lichaam van Christus te versterken. Als de Heidenen overvloedig zouden zaaien, zouden ze een overvloedige aanvaarding oogsten onder hun Joodse broeders.

Maar wat hoopt Gods volk vandaag de dag te oogsten door overvloedig te zaaien voor het werk van de Heer? Ten eerste steunen alle ware gelovigen de bediening in de hoop dat zielen Christus leren kennen. Vervolgens zaaien alle Genade-gelovigen hun financiën uit in de hoop *“en allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij”* (Ef. 3:9). Hoewel deze dingen op zichzelf al voldoende beloond worden als ze gebeuren, zullen degenen die overvloedig zaaien voor het werk van de Heer zeker ook een overvloedige beloning oogsten voor de rechterstoel van Christus.

“2 Kor. 9:7: Een iegelijk doe, gelijk hij in zijn hart, voorneemt; niet uit droefheid, of uit nooddwang; want God heeft een blijmoedigen gever lief.

Merk op dat God van “*een iegelijk*” verwacht dat hij geeft. Hoewel sommigen niet zoveel kunnen geven als anderen, kunnen allen wel iets geven.

Het Griekse woord voor ‘*doe*’ is een samengesteld woord dat ‘vooraf kiezen’ betekent, en geeft dus aan hoe we ons geven moeten plannen. Net zoals we onze financiën moeten begroten om onze maandelijkse rekeningen te kunnen bekostigen, verwacht God van ons dat we vooraf bedenken wat we van plan zijn aan Zijn werk te geven. Te vaak zetten we geld opzij voor al het andere, en geven God dan wat er nog over is, in plaats van wat juist is.

Hoeveel is juist? Onder genade is dat aan de gever. Maar Paulus zegt dat, wat de gever ook besluit te geven, uit ‘zijn hart’ moet komen en niet ‘met tegenzin of uit noodzaak’ moet worden gegeven. Toen we met onze zoon een honkbalwedstrijd bijwoonden in Milwaukee, werd een homerun van het bezoekende team opgevangen door een man die naast ons zat. De onstuimige menigte begon de man ertoe aan te zetten de bal terug op het veld te gooien, uit minachting voor het gewaardeerde souvenir, omdat het afkomstig was van de tegenstander. De man aarzelde om dit te doen; een souvenir is tenslotte een souvenir! Als hij hieraan had voldaan, zou de menigte tevreden zijn geweest, maar de man zou zich gedwongen hebben gevoeld. En hoewel God blij is met ons geven, wil Hij er ook voor zorgen dat we ons nooit gedwongen voelen, maar dat we liever geven uit een hart van dankbaarheid voor alles wat Hij voor ons heeft gedaan.

Het is interessant dat het Griekse woord voor ‘met tegenzin’ in Johannes 16:21 met ‘droefheid’ wordt vertaald en verwijst naar de droefheid van de weeën die een vrouw ervaart tijdens de bevalling.

“Joh. 16:21: Een vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid, dewijl haar ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeken gebaard heeft, zo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is.

Eerlijk gezegd, als het afscheid van je rijkdom je dezelfde hoeveelheid pijn en lijden bezorgt als een vrouw als ze een baby baart, wil God je geld niet. Als u met zo’n arme geest geeft, zal God uw geld zegenen en gebruiken, en u zelfs belonen voor het geven ervan, maar uw beloning zal niet zijn wat deze had kunnen zijn. Sta ons toe dit beginsel van genade te illustreren aan de hand van het boek Filemon, de brief die de grote leringen van genade niet onderwijst, maar die juist illustreert.

Filemons slaaf Onesimus rende weg, maar ontmoette Paulus en werd gered. Paulus gaf Onesimus terug aan zijn meester, maar in het licht van Filemons schuld aan Paulus, omdat hij hem tot Christus had geleid, overwoog Paulus Onesimus te houden, zodat hij Paulus in de plaats van Filemon kon dienen. ‘*Maar ik heb zonder uw goedvinden niets willen doen*’, zei Paulus tegen hem:

“Fil. 1:14: Maar ik heb zonder uw goedvinden niets willen doen, opdat uw goeddadigheid niet zou zijn als naar bedwang, maar naar vrijwilligheid.

Als Paulus de dienaar van Filemon als de zijne had gehouden, zou Filemon hiervan geprofiteerd hebben door beloond te worden voor de Bema-stoel. Maar als Filemon bereidwillig zijn dienstknecht aan Paulus zou aanbieden, en niet louter vanwege de “noodzaak” van de omstandigheden, zou Filemon veel meer profijt hebben van die grote dag van beloning. Op dezelfde manier zal alle financiële steun aan Gods werk een beloning opleveren, maar de bereidheid om zo te geven zal ons voordeel onvoorstelbaar vergroten als we op een dag voor de troon staan.

Het Griekse woord voor ‘*blijmoedige*’ is hier hilaros, waar ons woord hilarisch vandaan komt, wat suggereert dat God van een hilarische gever houdt! Deze woorden worden half december geschreven, wanneer het moeilijk is om de televisie aan te zetten zonder getuige te zijn van een pas “bekeerde” Ebenezer Scrooge die gelukzalig afscheid neemt van zijn rijkdom. Als de ‘bekering’ van deze ellendige

vrek tot 'de kerstsfeer' zo'n vrolijke welwillendheid voortbracht, hoeveel te meer zou de oprechte bekering van onze verloren ziel dan tot nog meer opgewekte vrijgevigheid moeten leiden.

Misschien heeft de lezer wel eens gehoord van de pastor die tegen zijn parochiaan zei: 'Ik huilde toen ik zag hoe groot de cheque was die u aan de kerk schreef'. Zijn parochiaan vroeg: "Hoe lang heb je gehuild?" "Ongeveer een minuut," antwoordde de pastor. "Dat is niets, ik heb een uur gehuild toen ik het schreef!" Daar is niets vrolijks aan!

*"2 Kor. 9:8: En God is machtig **alle genade** te doen overvloedig zijn in u; opdat gij in alles te allen tijd, alle genoegzaamheid hebbende, tot alle goed werk overvloedig moogt zijn.*

Er is een neiging om te geloven dat onze financiën uitsluitend worden opgebouwd door ons eigen harde werk en verstandige beslissingen. Hoewel dit alleen waar kan zijn voor de ongelovige, hebben we Gods woord erover dat Hij het voor de gelovige is die ons voorspoedig maakt, 1 Kor. 16:2, en "**alle genade**" overvloedig voor ons maakt, zoals Hij hier zegt. In deze context kan 'genade' niet verwijzen naar onze geestelijke zegeningen, want deze waren al overvloedig aanwezig jegens de Korinthiërs als gelovigen (Efeziërs 1:3), en Paulus spreekt hier over genade die God 'kan' geven, tegenwoordige tijd. Nee, in deze context is 'genade' al gedefinieerd als de genade van het 'geven' (2 Kor. 8:1,6,7,19). En dus herinnert Paulus ons eraan dat God ons financieel geeft – niet alleen zodat we in alle dingen in het leven voldoende kunnen hebben en in onze financiële behoeften kunnen voorzien, zo niet in onze wensen (Fil. 4:19), maar ook zodat we: "*tot alle goed werk overvloedig moogt zijn*". En in deze context is het "*alle goed werk*" waarover Paulus spreekt zonder twijfel het "goede werk" van het geven aan de Heer (1 Tim. 6:18 vgl. Matth. 26:10). Eerder in deze brief vertelt Paulus ons dat God ons troost, niet om ons op ons gemak te stellen, maar om ons tot troosters van anderen te maken (2 Kor. 1:4). Precies zo maakt God ons niet voorspoedig om ons zo voorspoedig te maken zoals de welvaartspreikers van "gezondheid en rijkdom" ons willen laten geloven, maar om op onze beurt Zijn bediening te laten bloeien.

"2 Kor. 9:9: Gelijk er geschreven is: Hij heeft gestrooid, hij heeft den armen gegeven; Zijn gerechtigheid blijft in der eeuwigheid.

Paulus had nauwelijks een passender vers kunnen kiezen om zijn woorden kracht bij te zetten! Het citaat komt uit Psalm 112:9, een passage die begint met het zegenen van de man die de Heer vreest (vers 1). Zijn zegen omvatte "overvloed en rijkdom" (vers 3), zegeningen die hem in staat stelden geld te lenen aan de armen (vers 5), wat neerkwam op lenen aan de Heer (Spr. 19:17). Hij werd aangemoedigd om zijn financiële zaken 'met discretie' te regelen (Psalm 112:5), zodat hij het zich kon veroorloven om aan de Heer te geven, zoals wij dat zouden moeten doen. Omdat hem een eeuwige beloning was beloofd (vers 6), liet hij zich niet ontmoedigen door kwade berichten over neerwaartse ontwikkelingen in de economie (vers 7), en dat moeten wij ook niet doen. Zijn hart was 'vast' en vastbesloten om trouw te zijn in zijn geven, 'vertrouwend op de Heer' dat Hij morgen in zijn behoeften zou voorzien als hij vandaag aan de Heer zou geven, zoals wij dat zouden moeten doen. Hij was niet "bang" om door te gaan met het geven totdat hij zag dat zijn vijanden verslagen waren (vers 8), net zoals wij niet bang hoeven te zijn om te geven totdat al onze vijanden bij de Opname zijn overwonnen. Ten slotte zullen zijn beloningen eeuwig zijn (v. 9), net als de onze.

"2 Kor. 9:10: Doch Die het zaad den zaaier verleent, Die verlene ook brood tot spijsze, en vermenigvuldige uw gezaaisel, en vermeerdere de vruchten uwer gerechtigheid;

Als u graan aan uw vrouw geeft, kan zij een maaltijd voor u bereiden. Als je echter graan aan een boer geeft, kan hij jouw zaad zaaien en een gewas verbouwen dat jou en vele anderen kan voeden! Op dezelfde manier komt al het geld dat u aan het werk van de Heer geeft, terecht bij de zaaier, waardoor uw voorganger niet alleen Gods Woord aan u, maar ook aan anderen kan onderwijzen, waardoor de vruchten van uw gerechtigheid toenemen.

“2 Kor. 9:11-12: 11 Dat gij in alles rijk wordt tot alle goeddadigheid, welke door ons werkt dankzegging tot God.12 Want de bediening van dezen dienst vervult niet alleen het gebrek der heiligen, maar is ook overvloedig door vele dankzeggingen tot God;

Paulus heeft eerder gezegd, zoals hij hier zegt, dat God ons materieel verrijkt, zodat we gulle gevers kunnen zijn. Maar hier gaat hij dieper in op die gedachte, en laat hij zien hoe onze overvloedige giften dan de cirkel rond maken. God gaf aan de Korinthiërs, en zij gaven (uiteindelijk” aan de arme heiligen die op hun beurt God dankten! Tegenwoordig zegent God ons financieel, zodat wij kunnen geven, zodat Gods volk gezegend mag worden en anderen bereikt kunnen worden, die op hun beurt God dankbaar zijn! Terwijl sommigen spreken over ‘de cirkel van het leven’, spreekt Paulus hier over de cirkel van het eeuwige leven, een cirkel waarin gevers gezegend zijn om daarvan deel uit te maken.

“2 Kor. 9:13-14: 13 Dewijl zij door de beproeving dezer bediening God verheerlijken over de onderwerping uwer belijdenis onder het Evangelie van Christus, en over de goeddadigheid der mededeling aan hen en aan allen;14 En door hun gebed voor u, welke naar u verlangen, om de uitnemende genade Gods over u.

Hier verzekert Paulus de Korinthiërs dat hun bijdrage inderdaad de arme heiligen ervan zou overtuigen dat de Korinthiërs “beleden onderworpen te zijn aan het evangelie” en dat het legitiem was, en ervoor zou zorgen dat ze niet alleen voor hen zouden bidden, maar er daadwerkelijk naar zouden “verlangen”! Wat een rijke oogst aan gebedsvolle steun en goede wil hadden zij onder de koninkrijks-heiligen kunnen oogsten!

Het is interessant dat Paulus de inzameling voor de arme heiligen een ‘experiment’ noemt. Hij was er helemaal niet zeker van dat de koninkrijks-heiligen liefdadigheid zouden aanvaarden van deze nieuwe Heidense broeders, en vroeg daarom aan de Romeinen of zij daarvoor wilden bidden (Rom. 15:31).

Maar in bredere zin was het hele concept van geven onder genade een experiment van Gods kant. In Oud Testamentische tijden werd de bediening van het priesterschap ondersteund door het verplicht geven van tienden. Om te verwachten dat de bediening onder genade volledig in stand zou worden gehouden door vrijwillige donaties was inderdaad een gedurfd experiment! Stel je voor dat je de burgers van de Verenigde Staten vertelt dat hun financiële steun aan de regering van nu af aan volledig vrijwillig zou zijn!

Niet dat God enige twijfel had dat dit experiment van het geven van genade zou werken. Terwijl wetenschappers vaak experimenten uitvoeren zonder te weten wat de uitkomst zal zijn, voeren natuurkundecenten vaak experimenten uit in de klas om aan de leerlingen te bewijzen wat ze al weten dat waar is. En zo komt het dat, hoewel God Zelf wist dat Zijn bediening uitsluitend op basis van vrijwillige giften kon functioneren, we ons afvragen of de engelen misschien hun twijfels hadden. Maar wanneer Gods volk geeft zoals het moet en Gods werk aldus in staat wordt gesteld voor Hem te functioneren, zijn de overheden en machten in de hemelse gewesten overtuigd van de veelvoudige wijsheid van God op dit gebied, net als op alle andere gebieden (Ef. 3:10).

“2 Kor. 9:15: Doch Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave.

Paulus sluit deze passage over geven af door ons nogmaals te herinneren aan Degene die Zichzelf voor ons gaf op Golgotha. Hoewel de Macedonische gave bijna onuitsprekelijk was als je hun diepe armoede in ogeschouw neemt, zou niemand ooit hebben durven spreken en God de Vader hebben gevraagd Zijn Zoon voor onze zonden te geven, waardoor het een werkelijk onuitsprekelijk geschenk is geworden!

We sluiten af met het aanmoedigen van de lezer om serieus te overwegen een regelmatige ondersteuner te worden van bedieningen die het evangelie van de genade van God prediken en Gods Woord onderwijzen, dat “recht gesneden” (2 Tim. 2:15) is.

Het zand stroomt snel door de zandloper van de tijd, en de resterende momenten in de bedeling van de genade van God raken snel op. Op het moment dat we de bazuin horen, zal het voor eeuwig te laat zijn om ons opofferend aan het werk van de Heer te geven. En daarom willen wij u nu aanmoedigen om te geven wat u niet kunt vasthouden, zie 1 Tim. 6:7, zodat u kunt verkrijgen wat u niet kunt verliezen: eeuwige beloningen bij Hem.

Want wij hebben niets in de wereld gebracht, het is openbaar, dat wij ook niet kunnen iets daaruit dragen.